

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Riber = Skoles
Narlige Taksigelse = Brev
Højtideligen holden Ao. 1732 d. 24 April,

Da

Hans EXCELLENCE

Hend Høy-Resbaarne Herres,

St. CHRISTIAN

CARL von GABEL,

Herre til Sifegaard, &c. Ridder,

H. Kongl. Majests. Geheime-Raad, Stifts-

Amtmand over Riber-Stift, samt Amt-
mand over Riberhuus-Amt,

Hans praiselige Communitets Stiftelse,

Samt

Hverommelige Bog paa Colberg Heyde

(Anno 1715 d. 24 April)

Blev underdanigst ihukommet af

Christian Falster.

RJØBENSHAVN, Trykt udi H. Kongl. Majests. privi-
legerede Bogtrykkerie.

a Martj: Maaned gif forbi,
Dg Taffe: Sestes Dagen
Blev ikke holden, hvilke vi
For tre Aar har vedtagen:
Da stod det baade saa og saa
I een og andens Tanker,
Om her vel meere Spisning paa
Communitetet vanfer.

Kostgængerne var bange for
Alt romme Bord og Bolig,
Dend Hjerde Bon i Sæder vor
De bad og læste trolig:
Giv os i Dag vort daglig Brød,
De aldrig før saa raabte
Som nu, da Frygten dem indskød,
Alt de der om mishaabte:

Dend eene gif og tænkte paa;
Hvor skal jeg mig adbære?
Jeg nu imod min Bille maa
En Phariseer være:
To gange kommer jeg nu til
Alt faste i en Uge:
De magre Kiør her efter vil
De feede vist opsluge.

Endskiont dend brave Herre er
Os gandske intet pligtig;
Saa veed dog alle og enhver,
At hand er meer oprigtig,
End at hand nogen skuffet gad:
Hand er som Seyerverket
Hvor Slag og Viiser følges ad,
Det har mand altid merket.

Imedens Frygt og Haabet saa
Blev ved imod hin anden
Om vort Communitet at spaa,
Da lurte Alvindsmanden,
Som gierne onskte os, at vi
Blev samplig straffet baade
Med Pestilens og Misvert i
Hans Excellences Naade.

Ha! (tænkte hand) mand haver sigt
Vel hørt og seet tilforen,
Det er jo ey saa underligt
At see et Haab forloren,
At, naar en Mand et Testament
I Dag har underskrevet,
Det da i Morgen bliver brent,
Forkast og sønderrevet.

Med Herre-Løfter' gaar det jo,
Som med u-krympet Klæde:
De svinder gierne begge to
Og ingen i sit Sæde
Er sat saa fast af en Patron
I blant Client-Udvalde,
Der jo behøver Caution
For ey omkuld at falde.

Holt,

Consumptions - Forpagterne
Vil allermeest beklage,
At jeg og fleer skal holde de
Forvorpne Faste-Dage:
De heller saae, at jeg fik Mad,
End at naar andre spiser,
Jeg da skal tygge paa et Blad
Af Romerske Nvisser.

En anden tænkte, HERRE GUD!
Hvad mon det har beveget,
Dg sadt os hos Hr. GABEL ud,
Som nyndte os saa meget,
At Hand sit dyre Testament
Imod sin Pagt vil rykke?
Hvad er det efterdags bevendt
Med vor begyndte Lykke?

Vi tænkte at hans Haand og Mund
Var os et sikkert Skiode,
Paa vor tillagde Uger-Grund,
Paa voris daglig Føde,
At ingen Hiemmel-Breve, som
Paa Tinget læste ere
I nogen Sag og Eyendom
Meer kunde kraftig være.

En anden sagde der imod:
Dend Sag har ingen Fare,
Dend staar vel paa en bedre Fod,
Det skal jeg sikkert svare:
Hans Excellentz er meere from,
End at hand skulde vilde
Sit Testament saa giøre om,
Dg Klak paa Skriften spilde.

Holt, gode Avindsmand, og viid,
Du kildrer dig forgiævis:
Tænk ikke, at det nu er Tiid,
At GABELS Bord ophævis:
Fordi vi under dette Tag
En voris Tak ham sagde
Paa Marti-Maaneds Stevne-Dag,
Og voris Pligt aflagde.

Viid, at jeg har Bevilling paa,
Jeg har Her GABELS Minde,
At jeg vor Marti-Høytid maa
Forflytte og forbinde
Til Fierde Tyvende April,
Som skal her efter være
En Dag, da vi skal giøre Stilt
Til vor Hr. GABELS Vre.

Du mig vil spørge ad, maa skee,
Hvad Nyt betyder dette?
Hvor kommer dend Forandring? See,
Jeg skal dig underrette:
Jeg veed, du dig erindrer vel,
Endskiøndt maa skee med Avind,
Dend Dag, da GABEL slog ihjel,
Og brød de Svenske Glavind.

Det nu i Dag er Sytten Aar,
Da hand paa Colberg-Heyde
Vor Fiende gav et Bane-Saar
Udi en blodig Fynde:
Vi derfor billig hver og een
Erindrer os dend Lykke,
Da hand kom hiem med heele Been,
Men Svensken paa en Krykke.

Mig synis at jeg seer hvordan
 Det gaar i dend Tørrering,
 Hvor voris Skib Vrindz CHRISTIAN
 I ald sin Stadz Mundering
 En Manifestatiz Miine sig
 Ifører da hand venter,
 At saa af Svenske HEDEVIG
 SOPHIA Complimenter.
 Hand nærmer sig til hende hen,
 Hand trofast kysser hende:
 Princesseu kysser ham igien
 Som Nabo, Ven og Frende:
 De kysser saa af Hiertens Grund,
 Og klapper saa paa Kinder
 At Blodet gaar af deris Mund,
 Og begges Dyne rinder.
 De favner saa det ryster ved,
 De saa om Livet tager,
 At Hosten næsten gaar af Leed,
 At Side-Beenet knager:
 Princesseu taber Bøir og Aand,
 Hun maa i mange Lænder
 Betale under Bartskiær Haand
 Sit dyre Kys omsider.
 Mand horer dennem med saa grov
 Heroisk Stemme tale,
 At Echo svarer dem i Skov,
 I Bierge og i Dale,
 At Fiskeu færdig er ud af
 Sit Element at vige,
 Og søge sig et andet Hav
 Udi Naturens Rige.

Jmedens denne Hilsen feer,
Jeg ved vor Prindkes Side
Hans Brodre CARL og WILHELM feer
Paa deris See-hest riide,
Med Delmenhorst og Höyenthal,
Med Nelleblad i følge,
Samt Laaland, Iisland, Löwendal
Og Fyn paa Havets Bølge.

PRINCESSEN feer jeg derimod
Med sine Søe-Cameler
Stafferet ud fra Top til Fod
Med runde blaa Juveler:
Nordstiernan holder Slæbet, hand
I følge har Marskalken
Dend Huita Orn, og Sydmarland
Samt Gottenborg og Falken.

Som store Prindker gierne har
Og Løbere ved Hænde,
Saa har Princesse'n og et Par
I Grinde at sende:
Jeg meener to Fregatter, der
Princessens Bey bereeder,
Hvor af Snap op dend eene er,
Putz weg dend anden heeder.

Her GABEL, denne Søe-Bedrift
Om jeg udføre skulde,
Behøvedes et gandske Skrift
In folio tilfulde:
Men jeg har hørt, dog ikke seet
At, hvis Du har bedrevet,
Skal være af en smuk Poët
Lucoppidan beskrevet.

Nok er det, at Dit røde Slag
Med Søerfing broderet,
Kom hjem af et saa blodigt Slag,
Med Ære-Stud stafferet:
Nok, at Du gif det røde Hav
Saa ønskelig igiennem,
Som blev de Svenske til en Grav
Der reent opslugte dennem.

Duillius, da Romerne
Sin Søe-Magt ham betroede,
Paa Romer-viis holt Huus med de
Carthaginensers Flode:
Hand undertvang et mægtigt Falt
Af Skibe, Folk og andet,
Og viiste Fiendens Hannibal,
Hvad Helt hand var paa Bandet.

Hans Landsmænd ham for dette Slag
En Stytte lod oprette,
Som staar til Rom dend Dag i Dag
Og Vidne bær om dette:
Foruden at hand selv ey gif
Fra Tafel nogen sinde,
Der gif jo Fakler og Musik
For an til Ære-Minde.

Agrippa Romersk Schout by Nacht,
Der hand med Floodens Faner
Kom hjem udi Triumph og Pragt
Fra de Sicilianer,
Da seer vi med hvad Naade hand
Modtages af sin Kæyser
Augustus, hvor dend kiefte Mand
Med gylden Krone kneyser.

Vor

Om jeg Din Gaves Sølv-Bærði
Paa Guldsmid-Begten veyer
Da er der snart saa meget i
Som ald det Sølv jeg eyer:
Men naar jeg seer til DIG, hvor fra
Jeg haver dette Gode,
Da trodker jeg America
Og ald dend Spanke-Flode.

Dit Vaaben er for min Person,
Samt Bostab og Formue
Som en Illumination
Udi mit Huus og Stue:
Det tindrer fuldt af Naade blant
Mit Sølv-tøi med sin reens
Og skære glandz, som Diamant
I blant u-egte Steene.

Ja naar jeg liager i min Grav
Hr. GABEL, har jeg baade
Hufommelse og Ære af
Din u-gemeene Naade:
Da er Din Gave lige som
De Lamper udi Graver,
Der bændte mange Aar, hvor om
De Gamle skrevet haver.

Jeg taler ey om Fridrichshald,
Som Du saa god har været,
Og mig i en Pocal med ald
Beleyringen foræret:
Saa tro som Commandanten der
Paa Fridrichsteen tog vare,
Skal jeg dend samme Fæstning her
Fra Fald og Stød forsvare.

36 (Her holder Alumnus en Taffigelse-Tale.) 37

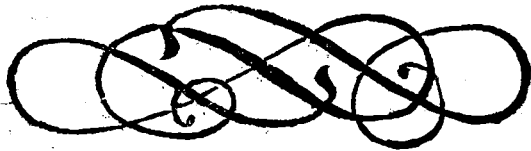
Til Slutning ønsker jeg , at GUD vil give
baade
Vor Konge og hans Huus Belsignesse og
Raade,
Langt meer end KINGO i sit Sang-Chor bede kand
Og Præsten læse i sin Bøn med meenig Mand.

Belsignet være med vor fromme Lands-Regenter
Hans høi-betroede Raad og øverste Betienter,
Samt vor Befalingsmand, vor GABEL der-
iblant,
Vor Stiftes Svesteen, vor Riber-Diamant.

Vor Biskop ANCHERSEN, vor Gæstligheds For-
mynd,er,
Som haver viist hvor høyt hand mig og mine
ynd,er,

Som trolig fremmer vort og det gemeene Gavn,
Belsignet være hans Sukommelse og Navn.

Enhver, som elsker os, af HERREN elsket være!
GUD være Deres Løn, som haver mine kiære!
Hans Raade over Dem hver Morgen worde ny!
Saa gaar det mange vel, i sær i Riber-Bn.

Til Lykke! siger jeg endnu,
GUD lade Dine Dage
Velsignet være, hvilke Du
I Verden har tilbage!
At Du maa nyde got af vor
Lyksalighed i Landet,
Som Du saa tro har fegtet for
I Fjende-Tid paa Bandet.

For Resten naar Du i din Grav
Hr. GABEL skal henflytte
Da, medens der er Vand i Hav
Behøver Du en Stytte:
Dit Epitaphium er alt
I Kronikerne skrevet
Der har Stribenterne fortalt
Hvad smukt Du har bedrevet.

Om mand i Kisten lod bero
At søbe Dig i Klude,
Saa er Dit skionne Rygte jo
Din Fløyels Hoved-Pude.
Historien Dit Lagen er
Der raadner en som Linnet,
Der taber en som Nonnensfjer
Og Utlast Bederskinnet.

Om ingen fuldte med Dit Liig,
Saa er det og u-nødig,
Saa er Din Følge Folke-riig
Dog nok og overflødig
Af dyrebare Tiennister
Mod det gemeene Beste,
Sampt Gavnildheds Belgierninger
Og Godhed mod Din Næste.

Blant disse sidste følger de,
Som Du har ey alleene
Imod min Skole ladet see,
Med Spiisning at forleene,
Men ogsaa imod min Person,
Som Du med megen Naade
Har viidst Dig en udvaldt Patron
I een og anden Naade.

Vel veed jeg, det er ey Dit Sind,
I Tanke-Hoved-Bogen
At føre en Belgierning ind,
Som Du beviiser nogen:
Men Du dog mindes uden Tvivl,
Hvad mig for to Aar skeede,
Hvad Du dend Syvende April
Mig u-forskyldt beteede.

Det gif som med Benjamins Sek
Og Josephs Sølv-Foræring
Du sendte mig ved Monsieur Beck
En Sølv-Stient, med Begiering,
At naar det maatte hænde sig
Dend brugtes nogensinde,
Jeg da og vilde have Dig
Som Giveren i Minde.

Tak Hønhvelbaarne Herre, Tak!
Jeg haver ey alleene
Antegnet i min Almanak
Dend Dag med nota bene,
Da Din Foræring til mig kom,
Men jeg skal og her efter
Erindre dend, saa længe som
Jeg har Erindrings-Kræfter.

Vor gamle Søe-Helt, Peder Skram
Er-død for lang Tid siden,
Men see, hans Rygte følger ham
I vor og Efter-Tiden:
Hand heder Rigens-Bovehals:
Dend Titel er hans Stytte,
Fordi hans Blod det var til fals
For Dannemarkes Nytte.
Om andre vore brave og
Berømte Admiraler
I Danske Thesalonisk Tug
Jeg ey vittløstlig taler:
De kielke Danske Juler mand
Med Tak og Ære roser,
Saa længe som der i vort Land
Er Flode og Matroser.
Mand ogsaa Dig Her GABEL, saa
Erindre vil som dennem:
Lønk en, Dit Navn er skrevet paa
Papir, der slaar igiennem,
At Skriften skal u-læselig
Bed Tidens Ælde blive:
Ney alle Eftermænd skal Dig
Med Tak Dit Skudsmaal give.
Fremdeles kommer vi ihu
Paa denne Dag Her GABEL
At det er Serten Aar da Du
Vor Svenske Fiendes Stabel
Fra Moss i Norge drev ved Din
Aarvaagenhed og Lykke,
Saa de fra deris Magazin
Tilbage maatte rykke.

Ey! gid Trompeten kunde saa
Din Tak og Noos udblæse,
Og Krosp Dit Helte-Studsmaal paa
Sit Instrument oplæse:
Gid Kinast kunde stemme op,
At Rosten havde Binge!
Dend til de Norske Fjeldes Top
Sig skulde da opsvinge.

Imidlertid er det Dig meer,
At Du fortjener Være,
End at dend virkelig Dig skeer
Da Du dend kand undvære:
Nok er det, at Du Tak est værd:
Du har Dig jo i Havet
Saa vel som Landet med Dit Sværd
Et ævigt Navn udgravet.

Om Avind selv var Jld og Brand
Hun kand dog ey antænde
Det vilde Hav og salte Vand,
Ey Norske Fjeld opbrænde:
Var hun en Her, hun dog ey Dig
Forgjøre kand Dit Rygte:
Det haarde Been tør ikke sig
For tandløs Kielling frygte.

Til Lykke, brave Herre, med
Din Twilling-Genervinding,
Som er paa denue Dag og Sted
En Krandz omkring Din Tinding,
Der nok saa vel Dig lader, som
Hin Scipio, der fiorte
I Laurbær-Krandz-Triumph til Rom,
Og Fanger for sig førte.

Til